

De som blir

- Vi er ikke mot israelere, men vi er mot okkupasjonen, sier Abu Sakr. Denne uken ble hus i lokalsamfunnet hans ødelagt for 14.gang.

- Hvis dere ikke har møtt Abu Sakr, har dere ikke møtt noen i Jordandalen! Han er berømt over hele dalen for sin motstand mot israelerne.

Dette fikk jeg høre av en lokal partnerorganisasjon første dagen av mitt opphold i Jordandalen. Etter å ha vært sammen med Abu Sakr flere dager i det siste forstår jeg hva vår lokale venn mente. Å være berømt for motstand her gjør deg ekstra utsatt.

Abu Sakr er 65 år og har bodd hele sitt liv i Al Hadidiya, en liten landsby nord i Jordandalen, hvor han er dette samfunnets leder.

Al Hadidiya er et gjetersamfunn, og ifølge UNOCHA er disse samfunnene sammen med beduinsamfunnene de mest sårbare på hele Vestbredden. I 1967, før Israel okuperte Vestbredden, bodde det 300 familier her, i 1997 var det 55 familier, men nå er det kun 14 familier igjen. Ifølge Abu Sakr har de fleste familiene forlatt fordi kombinasjonen av faktorer som mange husødeleggelser og tilgang til vann og land har gjort det for vanskelig å leve her for flere familier.

Jeg har sittet hos Abu Sakr og drukket deilig søt te, snakket om politikk og om livet der mens duene hans fløy rundt oss. Jeg har sittet og snakket med kona hans om utfordringene i livet hennes, om barn hun har mistet men også om viljen til å bli værende der. Jeg har vært sammen med barna hans. Jeg har møtt en gammel dame og dattera hennes og hatt en famlende samtale om familiene våre på tvers av språkgrensene. Jeg har rett og slett følt meg veldig velkommen der og har trivdes med folkene der.

Jeg og to kolleger sammen med yngste datteren til Abu Sakr og et barnebarn. Fotograf er den nest yngste dattera.

De gangene jeg har kommet til dette lille samfunnet den siste uka har ikke vært like hyggelige. Her er litt kalendernotater:

Tirsdag 24.november:

Vi besøkte Abu Sakr for å høre om veien de holder på å forbedre. Den eneste veien inn til Al Hadidiya er vanskelig fremkommelig i regnperiodene. Barna der har derfor i perioder bodd borte hjemmefra for å kunne komme seg på skolen. Nå hadde Abu Sakr og noen andre i lokalsamfunnet gått igang med å forbedre veien, de var over halvveis og håper vi vil være med å skape oppmerksomhet om veien slik at den ikke blir ødelagt.

Onsdag 25.november – en liten seier?

På morgenen fikk vi sms fra et FN-organ om at israelsk militære var igang med å ødelegge veien i Al Hadidiya. Siden en av våre oppgaver er å rapportere og dokumentere slike hendelser, dro vi avgårde, med tungt hjerte. Vel fremme var stemninga likevel overraskende bra. Da militæret kom rundt kl 06 fikk Abu Sakr varslet Røde Halvmåne som igjen tok kontakt med israelske myndigheter. De sa at de ikke visste noe om dette og kontaktet de militære som var der og ga dem ordre om å stoppe etter at de hadde fått ødelagt 150-200 meter av veien. Jeg følte litt for å juble; tenk de hadde klart å stoppe militæret!!! Det hører vi nemlig aldri om. Vi gratulerte Abu Sakr, og etter å ha drukket litt mer te, kjørte vi hjem ganske glade til sinns.

Torsdag 26.november – møte med hjemløse mennesker og dyr

Nok en gang var vi på vei til Al Hadidiya. Denne gangen fikk vi sms-varsel om at teltene deres blir revet. Jeg gruet meg til hva jeg skulle se, for ennå har vi ikke sett noen hus-ødeleggelse i vår periode, bare restene etter ødeleggelse som var i august. Da vi kom kjørende inn var det som å se et helt annet bilde – alle bygningene og teltene til Abu Sakr var revet og jevnet med jorda. Også 2 andre familier var rammet, familien til Abu Sakrs sønn og et eldre par. I alt var det 19 personer som ble berørt av disse ødeleggelsene og av disse var 15 personer + et par hundre sauer noen esel og mange duer blitt hjemløse.

Abu Sakr foran noen av bygningene deres 1 måned før rivinga. Teltet til venstre er bolig og lenger ned er et bygg for å være med familie og gjester, og så litt av innhengninga for dyrene.

Samme sted, bare etter rivinga.

Seriye (60) og hennes lille familie har mistet alle teltene de hadde bortsett fra dyre-innhegninga. Nå har de ingen steder å bo lenger frem til de får nye telt og må begynne på nytt. «Jeg føler meg så

veldig trist» er det eneste hun sier til oss. Ved tidligere møter har hun vært full av ord, men denne dagen er hun så stille og må sette seg hele tiden.

Kona til Abu Sakr midt i alt rotet etter at også teltet de bodde i ble ødelagt. «Soldatene kom kl 07 og ga oss ikke nok tid til å ta tingene ut av teltet før de begynte å rive. Jeg finner ikke klærne til barna mine nå, de ligger begravd under alt dette. Jeg holdt på å bake brød da de kom og jeg bønnfalt soldatene om ikke å ødelegge brøvdovnen min. Men, de ødela den, så nå kan jeg ikke engang bake brød til ungene mine når de kommer hjem fra skolen.»

Fjøset/dyreinnhengninga før rivingen.

Hjemløse esel foran haugen med det som har vært deres hjem.

Alle vi snakket med mente dette var hevn for onsdagen da Abu Sakr klarte å få stoppet militæret. Ifølge Abu Sakrs kone hadde en av offiserene sagt til noen soldater at neste gang de kom tilbake skulle de banke han for å virkelig gi han en lærepenge. Dette er noe av prisen han betaler for å være berømt i dalen og med mange kontakter.

Folkene i Al Hadidiya har vært gjennom dette før. Hele eller deler av lokalsamfunnet har blitt ødelagt 13 ganger tidligere!! Et ganske sterkt signal om at de ikke er ønsket der. Al Haidiya har fått mange naboer de siste tiårene som har gjort at området deres er mindre og mindre for det skal brukes til andre ting som den israelske bosettinga Roi (opprettet i 1978), natrureservat som kontrolleres av israelere og militære soner. Selv om mange av de palestinske familiene har gitt opp og forlatt området, er det fremdeles familier der som ikke vil gi seg.

Denne gangen, som tidligere ganger har de fått nye telt fra noen hjelpeorganisasjoner som de har satt opp. Det var nok til at soldatene kom nok en gang dagen etter for å rive på nytt og true dem. Nå er det derfor stor mobilisering blant fredsorganisasjoner for å kunne være tilstede og prøve å gi beskyttende nærvær.

Håpstejn?

Daphne er en dame fra den israelske fredsorganisasjonen Machsom Watch og glødende opptatt av å ende okkupasjonen og gjøre det hun kan for å bistå palestinerne i deres hverdag. Hun skrev til meg etter husødeleggelsene om det å være israeler: «I feel terrible. I am really sick of always feeling so full of shame and being helpless to do anything.». Hun er en god venn av Abu Sakrs familie, og jeg overbragte hilsen fra henne etter ødeleggelsene. «Gud må ta vare på alle folkene som støtter oss – uansett hvem de er, uansett religion og uansett hvor de kommer fra» var Abu Sakrs kommentar. I morgen kommer Daphne sammen med 10 eldre israelske damer for å tilby beskyttende nærvær til innbyggerne i Al Hadidiya. En slik støtte fra israelere som ønsker å bygge bro og vise et annet ansikt av Israel, er et stort håpstejn.

Det største håpstejnet er likevel innbyggerne i Al Hadidiya som viser motstand mot okkupasjonen på en så enkel og ikkevoldelig måte som å bygge opp igjen, og ikke gi etter for presset for å forlate. De vil ganske enkelt bare leve livene sine der de alltid har bodd. De reiser seg på nytt og nytt. Som en palestinsk lege sa da han kom rett etter rivinga:

- De har knust hjemmene våre, men de har ikke knust hjertene våre.

Da er det fremdeles håp!

Fakta:

- 87% av Jordandalen er under full israelsk kontroll mht planlegging, bygging, naturressurser, og håndhevelse av lover. Palestinere har minimal sjanse til å få tillatelser til å bygge hus, hus for dyrene og grunnleggende infrastruktur.
 - o Iflg UNOCHA ble 1,6% av alle byggesøknader i perioden 2010-2014 innvilget.
- 56% av Jordandalen er i tillegg militære områder (militærbaser, treningsområder, grenseområder). Mange av disse er etablert der palestinerne har bodd i mange år.
- 390 strukturer i Jordandalen ble ødelagt av israelske myndigheter i 2013 og dette etterlot 590 mennesker hjemløse.
- Kilde:
 - o http://www.ochaopt.org/documents/ocha_jordan_valley_demolitions_2013.pdf
 - o http://www.ochaopt.org/documents/ocha_jordan_valley_demolitions_2013.pdf
 - o Informasjon gitt i møte med UNOCHA Jerusalem